

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07308

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1968.

Subscription Rates: One year \$18.00; six months \$9.50; three months \$5.00. For UNA members monthly \$5.50.

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07308

Політика відступу

Немає мудреця, який міг би точно окреслити політику президента Ніксона. Відомий коментатор «Нью Йорк Таймсу» Джеймс Рестон твердить, що вона така каламутна, як вода Потомак після злив. І називає причини: самі суперечності! Одного дня Президент робить реверанс на право, другого дня — наліво. Від 1950-го року він підтримував заангажування Америки в обороні В'єтнаму, а тепер ставить за свою ціль це заангажування закінчити. Всі його дотеперішні інститути, також під час виборчої кампанії, кваліфікували його як «яструба». Нині він «сизокрилий голуб». Він призначив «яструбів» на найбільш вразливі пости: Мелвіна Лерда — на секретаря оборони, Елсворта Бункера — на амбасадора в Сайгоні, Генрі Кебота Ладжа — на головного репрезентанта в переговорах у Парижі для замирення у В'єтнамі і всім трьом каже, щоб виконували роллю «голубів».

Подібне каламутство і у внутрішній політиці президента Ніксона. Також і в цій політиці він одного дня робить реверанс консерватистам, до яких сам зараховується, а другого дня лібералам.

Очевидно, що президент Ніксон не перший, хто робить такі політичні зигзаги, і напевно не останній. Перед ним їх робили інші президенти, але в потребі завжди рishали так, що на їх думку було найкраще для країни. Все ж таки навіть у теперішній зигзагуватій політиці президента Р. Ніксона можна додати досить виразну тенденцію до прямої лінії його політики: обмеження відповідальності і зобов'язань федерального уряду у Вашингтоні як вдома, так і закордоном.

У закордонній політиці на це трапляється нагода. Суперечка між Совєтським Союзом і червоним Китаєм та їх внутрішні труднощі дозволяють припускати, що жоден з цих комуністичних велетнів не поважиться тепер на більшу агресію. Тому й Америка може без більшого ризику «віднажжуватись» в Азії, проголосивши там доктрину самопомогі.

У внутрішній політиці республіканці завжди, зокрема за президента Айсенгавера, переводили чи пробували переводити концепцію якнайменшого втручання федерального уряду в справи, що належать до стейтв чи міст.

Отже, з теперішніх політичних зигзагів виразно виглядає політика відступу, як у внутрішніх, так і в закордонних справах.

Не скус душі живої...

Саме в той час, як румунський нарід вів президента ЗСА Річарда Ніксона за ентузіазмом, якого навряд чи бажала собі комуністична влада в Бухаресті, а тим більше у Москві, з Лондону наспіла сенсаційна вістка, що визначився совєтський письменник молодшої генерації, член комуністичної партії та Спілки Письменників Анатоль Кузнецов, «вибрав волю». Він приїхав до Лондону з дорученням московського журналу «Юность», щоб зібрати матеріали про перебування Леніна в столиці Англії з нагоди століття для народження цього комуністичного ватажка, що припадає в наступному році. Приїхав під «опікою» якогось Анджаларіде, але потрапив від нього від'їздити, зокладаючи до лондонської газети «Дейлі Телеграф» і за її посередництвом дістав право на побут в Англії.

Кузнецов — син батька-росіянина і матері-українки. Він виховався і виріс у Києві. Дещо з його біографії читачі могли прочитати в кореспонденції з Лондону у вчорашньому виданні «Свободи». Проте, діло не в біографії, а в тому, що комуністичні сполоскувачі мозків марно намагалися скувати його душу своїми зворітними теоріями. Вони тримали Кузнецова у своїй імперській в'язниці, але не спромоглися ув'язнити його душі, і він при першій нагоді таки «вибрав волю».

Кузнецов не перший і напевно не останній. Очевидно, совєтський тоталітарний режим, випускаючи своїх рабів у різних цілях поза свої кордони, вживав відповідних заходів, щоб змусити їх до повороту — загрозой для їхніх родичів, шантажем і ін. Не всі відважувалися знехтувати цими заходами, і тому Кузнецов, знехтувавши ними, може вважатися за репрезентанта багатьох мільйонів, що, як і він, «вибрали б волю», якби тільки мали на це нагоду. А Кузнецов — це не якийсь там дезертир, що не хотів служити в армії, не політичний аналіфет, який не знає, що робить. Він виразно і недвозначно заявив, що хоч його втеча не має нічого спільного з актуальною політикою, він не міг стерпіти комуністичної забракості, не міг стерпіти власне тиску кайданів, що ними большевицька система сковав вільну душу людини. Справді ж, вона «не скус душі живої і слова живого».

Д-р Михайло Данилюк

ЗДОРОВ'Я У КОСМОСІ

(1)

Коли 24 липня трос американських астронавтів «приводились» на Тихому океані після потрясаючої подорожі на Місяць, усім було відомо, що вони повинні перейти майже трижизневу карантину, і шойно після деякого роду обсліду — якщо вони дадуть добрі результати — їх звільнять у нормальне життя. Які ж причини цієї ізоляції і чому потрібно аж такого довгого часу для обсліду?

Подати причини ізоляції, найбільше говориться про можливість занесення з Місяця незанихтливих мікроорганізмів. Але ця проблема не вичерпує всіх дослідів, які ведуться над трьома астронавтами: йдеться про цілий комплекс справ, зв'язаних із здоров'ям у космосі взагалі, а на Місяці зокрема. Продовжуватися, отже, посилені дослід над людським, що вивраляється з атмосфери матері — Землі і пішла у незанихтливий безатмосферний і невагомий простір. Пішла поза межі обставин та умов, в яких творилася і розвивалася. Як же вона там виживе і які можливі комплікації чекують на неї у космосі — ось це питання, що турбують і техніків, і біологів, і медиків. Цими проблемами ми й хочемо зайнятися у цій статті.

Деякими профілактичними і лікувальними засобами були забезпечені астронавти дуже детально. Бо коли б, скажімо, котрийсь із них раптом захворів на Місяці, то викликати лікаря не так було б легко з віддалі твердого мільйона миль. Проте, вони могли б робити й таке, бо в контрольному центрі на Землі до їх диспозиції були першорядні лікарі з різних ділянок медицини, які радіомовним шляхом давали б відповідні інструкції для лікування. Астронавти мали окремі пакети з антибіотиками, шприци для ін'єкцій, медикаменти проти шлунково-кишкових розладів, аспірину, насонні засоби, засоби для стимуляції при надмірній утомі, краплі для очей та ушей, засоби проти застуди, бандажі, термометр, апарат для міряння тиску крові, стетоскоп, засоби проти недух шкіри, антисептики і т. д. Очевидно, кожний з астронавтів пройшов відповідний курс вживання усіх цих ліків.

Видасться, що це був зайвий багаж для й так переважанних людей, які мусили носити на собі 183-фунтову вагу на Місяці. Але в цьому допомагав сам Місяць. Як відомо, на нашому супутнику притягання менше у шість разів, а значить ця вага становила фактично лише біля 30-ти фунтів. Правда, тих 30 фунтів ускладнювали працю серця, але про це ми згадаємо далі.

Як виявили досліді над попередниками астронавтами, ворогом члело один з двох факторів радіації, бо в космосі нема атмосфери, яка радіацію фільтрує. Крім цього в космосі літає маса метеоритів розміром від звичайної піщинки до п'єстука. Який такий метеорит і космічного швидкісного удару по астронавті, то міг би він мати дуже поважне ушкодження.

Не краща, говорячи про фізичні явища, справа з температурою на Місяці, де вона змінюється від 250 ступенів (Фаренгейта) вище зера на сонці до 250 ступенів нижче зера у тіні, бо там нема атмосфери, яка регулює температуру. Пригадаємо, що точка кипіння води за Фаренгейтом — 212 ступенів.

Щоб забезпечити астронавтів від вище згаданих фізичних небезпек, вони мали на собі одяг, що складався із 28-ми різних шарів. І шолом, зроблений з такої маси, яка витримувала найвищі удари. У пакунку на плечі вони мали апарат для втримання внутрішнього тиску, кисень, автоматичний прохолоджувач та радіо.

(Продовження буде)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

О. Жданович

У 40-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

(Слово на бенкеті під час З'їзду Українців Америки і Канади в Дітроїті 2-го серпня 1969 року).

(3)

Тому ми знаходимо контакт з незалежними від нас організаціями, але породженими нашою боротьбою рухами на Рідних Землях, бо мета — суверенність народу — є першим нашим завданням, а форма здійснення їх — тільки другорядним.

Матеріали з Рідних Земель підтверджують, що ми — біди і командири — можемо мати чисте сумління за жертви, зложені в боротьбі: їхня жертва крові стала циментом нових явищ боротьби. В матеріалі опублікованих і тих, що не можуть бути публіковані за огляду на безпеку авторів, знаходимо документальне підтвердження, що саме змагання ОУН, героїська постава її членів і симпатиків стала базисом сьогодишніх змагань, до яких ми прислухаємось, які переживаємо, стимулюємо, в які ми включені і які підтримуємо та посилюємо — наше основне завдання.

Ніколи ОУН не легковажила громадського сектору. В ньому вона завжди була присутня і вкладала найвищу частину своїх зусиль, щоб політика це завершення життя народу, яке проходить у громадській і соціальної площині, з якої політична організація черпає свої кадри. Не легковажимо цієї справи й на чужині. Ворог веде суцільний наступ, мусимо відбиватися, усією спільнотою і, як казав я 1966 р. на бенкеті УЗХ, — «для цього слід підняти ідеологічну й політичну грамотність усього загалу, бо фронт проходить через кожну хату й кожну душу». Ми завжди стояли за тим, щоб вся нація являлася суцільним ланцюгом у духовному розумінні, до цього стремили ми й на чужині.

Тож не була малий наш вклад у зусилля, яких треба було для відбудови СКВУ й створення його Секретаріату. Таким способом наш загаль здобув базу дії у суцільно-громадській площині, якої ми ще не використали. А використання цієї бази — велике завдання в діяльності збереження української спільноти у вільному світі. Але в міжчасі зайшли події, що вимагають від нас з кожним днем більшого.

У місяці вересні 1965 р. у цьому ж Дітроїті, я казав: «Щоб вивести маси на фронт боротьби, потрібна їх політизація, щоб віджила і розгорнулася політична думка, яка заважала на еміграції і свідомо та апорто няється ворогом на Рідних Землях». Сьогодні маємо докази, що в Україні постають політичні організації, які воюють намагаються вивести в зародку, залишаючи тільки можливість дешевої пропаганди творчості. Це а його силах. Але не в його силах знизити пробуджену, також завдяки 40-літній ОУН, політичну думку. Цей думки з допомогою повинна прийти ОУН усіма своїми

У цьому нічого дивного. Політична думка і дія — це завершення життя народу. Також на еміграції. Жидівський Світовий Конгрес вів усею діяльність жидівської спільноти, доки не постали політичні партії, а згодом їхні відповідники на ізраїльській землі — політично-революційні організації. Тільки люди мало обізнані можуть говорити, що нам не треба політиків і політичних середовищ, доки нема держави, доки змагасмося за саме голе існування. Але ми, як нарід, сьогодні вже змагасмося не за саме існування, не саме за самоствердження. Ми вже перейшли етап доказування, що українська мова не діалект. Чи ми сьогодні будемо переконувати себе і чужих, що ми здібні мати державу? Це етапи пройдені, і сьогоднішня боротьба за мову в Україні — це тільки ланка визвольної боротьби, а не мета, як воно було ще 60 років тому, коли нам самим себе треба було переконувати, що можлива технічна література українською мовою. Не можна звертати голову історії назад, ми не можемо самих себе відкидати на перейдені етапи — це вперто й без успіху робить ворог.

Коли це три роки тому можна було говорити про культурний процес в Україні, то сьогодні вже ясно, що процес цей набрав виразно політичного забарвлення. І тут, а бути з ним на Рідних Землях, то мусимо зробити зусилля в напрямку розвитку політичної думки і політичної дії.

В Україні проходить завзята політична боротьба за національні цілі. Зловити контакт з носіями її можна тільки й виключно шляхом включення у цю дію, шляхом безпосередньої й всесторонньої допомоги сьогодні, а зокрема, коли прийдуть більш події. Хто це може зробити, коли не політичні сили, а між ними на першому місці — Організація Українських Націоналістів.

Дія ОУН була завчасною сьогоднішніх процесів і подій. Носії їх недвозначно про це говорять. Чи ж сміли б ми їх розчарувати тепер? Ні, не сміємо, бо таке розчарування рівнялося б зраді і живих, і всіх мертвих. Тому, віддавши честь минулому, загляньмо у потреби майбутнього.

На всіх теренах нашої праці ствердили ми, що на чужині, якої українська маса являється базою допомоги Рідним Землям, молоде покоління можна притягнути до активної дії, тільки тоді, з змоги його повного вищитися ворогом на Рідних Землях. Сьогодні маємо докази, що в Україні постають політичні організації, які воюють намагаються вивести в зародку, залишаючи тільки можливість дешевої пропаганди творчості. Це а його силах. Але не в його силах знизити пробуджену, також завдяки 40-літній ОУН, політичну думку. Цей думки з допомогою повинна прийти ОУН усіма своїми

Володимир Янів

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ В 1968-69 Р. Р.

(2)

Зрештою, треба пригадати ще одну причину зникнення числа студентів: в 1958-му і наступних роках достарали діти, роджені в часі війни (роджені в рр. 1940-45) входили у вік студента у рр. 1958-63), а саме ті річники були дуже слабі взагалі в країнах, що ввели війну. Адже треба пригадати, що українські емігранти це були колишні «дивізійники» або примусові (неодружені) робітники чи робітничі. Їхні положення змінилися шойно після війни і після поселення — власне кажучи десь під 1950 рік, але тоді роджені діти входили у вік студента шойно саме десь тепер, в рр. 1958-63.

Не зважаючи на всі труднощі, УВУ виявився установою, що одну причину зникнення числа студентів: в 1958-му і наступних роках достарали діти, роджені в часі війни (роджені в рр. 1940-45) входили у вік студента у рр. 1958-63), а саме ті річники були дуже слабі взагалі в країнах, що ввели війну. Адже треба пригадати, що українські емігранти це були колишні «дивізійники» або примусові (неодружені) робітники чи робітничі. Їхні положення змінилися шойно після війни і після поселення — власне кажучи десь під 1950 рік, але тоді роджені діти входили у вік студента шойно саме десь тепер, в рр. 1958-63.

одня живе в Німеччині, чотири автори в Канаді, також 4 в Італії, а по одному в Іспанії та 3 в інших країнах. Для наших розкинутих студентів зорганізовано при УВУ Інститут Заочного Навчання, і його скрипти незалежно доповнено друкованими підручниками, які почали виходити також чужими мовами. УВУ не забув і не студентської молоді: для неї вийшов друком окремих популярний курс українознавства.

Економічне положення УВУ краще пошло в 1963 р. завдяки зрозумінню деяких німецьких ентузіастів, які знайшли для себе вдале завдання скористатися із сумної спадщини війни, щоб працювати для ідеї європейського зближення шляхом взаємного зрозуміння народів. Цю думку насунали їм численні групи емігрантів із найрізноманітніших країн у поодинокі німецьких містах. Треба було уможливити тим групам взаємне зрозуміння, а у висліді — порозуміння. Це мало б послужити майбутньому

взаємному порозумінню народів. Зокрема в столиці Баварії, Мюнхені, сильні еміграційні групи мали відіграти відповідну роллю на шляху європейської інтеграції. А що наша — українська — група належить до найсильніших та найактивніших, то їй припадає окреме завдання.

Щождо УВУ, то це з духовний центр тієї групи, який має можливість кожного року згуртовувати українську молоді і передавати їй великі ідеали європейської єдності та солідарності. Одноразом УВУ може бути на уковим форумом для обміну думками науковців із усіх країн.

Щоб коротко зрозуміти: наші приятелі — німецькі ідеалісти поставили собі ціллю допомогти УВУ, і за їх починком засновано 1963 р. Т-во Сприяння Українській Науці, яке об'єднало три українські наукові корпорації: поруч із УВУ, який має у Мюнхені справді ключове значення, найстарше українське наукове товариство — НТШ та братню високошкільну організацію — Український Технічно-Господарський Інститут. Правда, початково призначили капітали були скромні, навіть дуже скромні, але новий почин дав новий розгін, і можна було незабаром наповно розпочати аудиторне навчання й педагогічну діяльність.

Таким чином деякі рани з останньої війни були заліковані, — чимало ресентиментів, спричинених гітлерівською політикою, забуто. Тому ми хотів би що швидко та швидко ініціювати наших німецьких приятелів належати до відзначення і поставити як приклад для інших країн нашого поселення. Зрештою, при чей сприяннішніх умовах, отже при збільшенні дотації, УВУ міг би далі еволюціонувати в напрямі перетворення у центр слов'янознавства чи в скандинавського дослідництва у Німеччині. В цей спосіб він зміг би у гідний спосіб — сплатити свій борг європейцям, і то в найбільше доцільний та розумний спосіб.

На шляху реорганізації УВУ шкільний рік 1968-69

становить виразний зворотний пункт, який зможемо зрозуміти тільки на тлі акте сказаного. При цьому я хотів би вийти від найважливішої, для УВУ найхарактернішої ділянки: від аудиторного навчання.

Наші літні семестри були в останніх роках все ще за слабо відбудовані, і важко було б очікувати поважнішої зміни в ближньому часі: наші колишні студенти, які зовнішніми умовами були привнесені перервати студії, отримали в проміжку часу свої дипломи, деякі в УВУ, деякі в чужих університетах. І саме супроти них УВУ оповів свою відповідальну роллю, коли то ми в змальованій кризовій ситуації витримали: вірність наших студентів була найкращою нагородою для нас. Алеж до нас зможуть лише зрідка приходити студенти із інших університетів, які дійде почали свої студії, коли у нас педагогічної діяльності не велося. А втім, у цілій Європі є ледве яких 150 українських студентів, і важко було б очікувати,

щоб вони всі студіювали українську, це було б неприродне, і навіть шкідливе. Треба це пригадати, що українська, як факт, не може заповнити (чи може заповнити у дуже малих розмірах) заробіток. Тому Ректорат УВУ поклав наголе не на семестри, які ведуться на обидвох факультетах, але на Вищошкільний Літні Курси у рр. Українознавства (ВЛКУ), подумали насамперед, як доповнення навчання для всіх тих, які покинули чужі середні чи високі школи, але не мали нагоди навчатися у к р а внозначних предметів. Подруге, ми маємо важливе завдання підготувати їх до студій української, — отже, кандидати без української гімназії мусять перед тим покінчити якісь вступний курс.

При тому ми знайшли повне зрозуміння та підтримку у наших таких студентів, які спеціально з тою метою — щоб закінчити загальне студентство, згуртованого у наших студентських організаціях — зорганізували саме у Мюнхені свій сві-

товий конгрес. Про всілякі говорив там Президент ЦЕСУС, д-р Б. Футей. Велика частина делегатів на конгрес аголосилася як учасники нашої курсів. Вправді ми є на початку курсів чи, вірніше кажучи, перед курсами? І нам це невідомо докладно число курсантів, але одно вже знаємо певно: число учасників нашого аудиторного навчання в біжучому році подвоїлося, а якщо йдеться про самі Вищошкільні Літні Курси Українознавства, то навіть потроєно.

1) Наукові Записки ч. 9-10 належать об'єктом до найближчих видань УВУ: XXVIII вступний сторінок + 387 сторін тесту + XXIV стор. Ілюстрації (разом 27 ілюстрацій). Значення цього видання ще й у тому, що воно вийшло як офіційне видання УВУ-НТШ-УВНТ-УВАН.

2) ВЛКУ почався 7. VII, а ініціювання відбулося 6. VII; матеріал для доповіді були підготовлені 8. VII.

3) На ВЛКУ було зголошено 3. VII 63 осіб, а в числі було 63 осіб.

(Далі буде.)

КАНАДА ПОДИВЛЯЄ І ЗБАГАЧУЄТЬСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-01.)

ряди УНСоюзу дижурили над ними постійно, даючи кожному точні інформації.

Ще два концерти

В суботу, 2 серпня, відбулися на великому стадіоні — «Полуполудневий» вечірній. На обидвох з'явився новим виконавцем цікавий і поважний конкурент «Каліни» з Торонто, знайди танковий ансамбль «Русалка» при філії МУНО у Вінніпегу. Обидва ансамблі збирали гримі та одушевлені оплески. Виступали вже названі в програмі першого концерту — Т. Комар і його фестивална оркестра, Ансамбль цимбалістів, Квартет Континенталес, Кубанські Козаки, постійно захоплюючи привабливих, хор фестивалю під диригентурою Галі Гендерсон, а також юних танцюристів Роксана Діка і Юрій Цепієвський знову і знову викликали оплески подиву. Пам'ять Лисогір на обидвох концертах одушевляла пісню тисячі маси, презентуючи їм «Хусточку мою» та «Ой у саду» по полудні та «Любові Україну» і «Діброва зелена» учорі.

День Українського Народного Союзу

Третій день Фестивалю, невідомо 3-го серпня, був Днем Українського Народного Союзу. Для відзначення його 75-річчя та до якого Давидиш має тісне відношення. Саме тут, у Велі-Ривер біля Давидиш, 12-го квітня 1897-го року у малій хатині українського поселення, яка й до сьогодні зберігається, як історична пам'ятка, висланий до Канади УНСоюзом редактор «Свободи» о. Нестор Дмитрій відправив першу на канадський ґрунт українську Службу Богу. На тому самому місці і величезні церквини торжествами почався День Українського Народного Союзу 3-го серпня 1969-го року.

Початково здавалося, що заплановані вчорашні треба буде або відкласти, або змінити їх програму, як небагато затрималося густими хмарами та почало блискати й гриміти. Але загроза бурі швидко проминула і на площі над річкою, де стоїть перша в Канаді українська церква, став до Архидієцкої Святої Літургії Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді, Віпресвятий Кир Максим Германюк в осередженні численного духовенства. Співав катедралий хор з Вінніпегу.

НОВІ ВИДАННЯ

ВОЛОСОЖАР, чч. 10-11
Вийшов друком ілюстр. літературно-мистецький журнал «Волосожар», № 1-10-11, 1969, з творч. Ф. Мелешка, Л. Полтави, Г. Жуків, Н. Щербини, І. Маніли, В. Вороні, Ю. Мовчан та ін. Друкується «ВИСНОВКИ» Д. Довгого. Річна передплата 2 дол., на підрозум. — 1 дол. Замовлення та гроші надіслати на адресу: «Волосожар»,
Mr. L. Manly, Cumberland Mills, N.J. 08832, USA

Питаєте у всіх книгарнях за новоявиною книжкою
ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК
Автор
МИХАЙЛО ДАНИЛОВ
— лікар, журналіст, громадський діяч — предсталия визначення національного свідомості на Волині, прихід окупантів — совєтських і німецьких — і боротьбу проти них.
Для багатьох розкриває незнану панораму героїчних дій українських повстанців на Кривийчанинці в роки 1942-43.
288 сторінок друку. Ціна \$3.50 в м'якій оправі.

“СВОБОДА”
81-83 Grand Street
Jersey City, N.J. 07303

Читайте!... «ВОРОГ НАРОДУ»
Двохтомна повість
О. ЗВІЗАННОЇ та М. МЛАКОВОГО
нагороджена 1-юю Французькою премією на Мт. Конкурсу XLIF у Чикаго. Ціна за 2 томи (\$88 стор.) — 10 дол.
Замовляйте:
“СВОБОДА”, 81-83 Grand St., JERSEY CITY, N.J. 07303

Другий З'їзд Перемишлян

В дні 26 і 27 квітня відбувся в Нью Йорку Другий З'їзд колишніх професорів, учениць і учнів та жителів Перемишльської Землі. Завданням З'їзду було, поби́ч товариської зустрічі адже 15 літ минуло від Першого З'їзду, — закріплювати Перемишлянину в діаспорі, та зайняти певне становище до пологнення наших поворотців на Рідних Зіллях. Для цього засновано Т-во Перемишлянина, яке вивчаючи сучасне положення наших братів — сестер на Перемишлянщині, буде нести їм по-можі всесторонню допомогу. З'їзд був чисельним і старанно підготовленим, що треба зазначити орг. діловому комітету, зокрема голові А. Букові, кооперативно — громадському працівникові та організатору в країні на території ЗСА. З'їзд урочисто не лише моральним, але й матеріальним успіхами. Великого значення З'їздові надали благословення З'їзду Верховного Архидієцкопа Кардинала Йосифа Сліпого, митр. Амброзія Сенишина, митр. Максима Германюка, восьмих Владик з ЗСА, Канади, Європи і Аргентини. У З'їзді взяло безпосередню участь майже три сотні колишніх жителів Перемишлянщини з території ЗСА і Канади, прислано з сотні привітів від кол. професорів, учениць і учнів, на чолі з останнім (п'ятим з черги) директором української державної гімназії в Перемишлі Стефаном Шахом та визначних піонерів будівничих українського життя Перемишлян як з рідного Перемишля і Львова, так і з цілого світу.

Між привітами від колишніх учнів був написаний по-

українському, привіт від Ізидора Шефлера, жидів з Ізраїля, колишнього учня укр. державної гімназії в Перемишлі. «Дорогі Учасники З'їзду бувають учні і професорів Української Гімназії в Перемишлі. З нагоди 80-ліття Української Гімназії в Перемишлі шлю щирий привіт учасникам З'їзду! Щоби золоті слова, які нас щоденно вітали при вході до нашої славної гімназії з тих найкращих днів нашого життя — «Учіться, брати мої!» — були даліше найактуальнішими, у щоденному Вашому і Ваших Дітей житті. Щоби плакали українську мову, культуру і традиції. Лиш це допоможе до збудування цієї славної гімназії та, де Срібнотелій Сян плыве» — Незалежній Українській Державі. Хоч не можемо святкувати разом з Вами, серце моє і думки будуть в тих хвилях при Вас. Щоб Господь Бог поблагословив З'їзд, у рядках якого суть одиниці ідеальних характеристик, котрі в найкритичніших моментах, з нараженням власного життя рятували людей від смерті, лиш в ім'я ідеї помочи ближньому. Вони то є причиною, що до цієї хвилі і на все я думаю зватися абітурієнтом Української Гімназії в Перемишлі Ваш Шефлер, Гіталь — Ізраїль». Автор листа, Ізидор Шефлер, один з поміж 114 учнів мейсесового виховання, які закінчили укр. гімназії в Перемишлі, не має снів подяки-респекту до усього заведення і до українців, які врятували йому життя. Безперечно, таких випадків було багато, на жаль, їх дотепер ще не оприлюднено.

Василь Мацько

Лікарі дораджують щороку проходити перевірку здоров'я. Не менше треба перевіряти наш господарський стан. Чи подумали ви, в якому положенні опинилися б ваші дружини й діти, якби з вами щось трапилося? Не відкладайте життєвого забезпечення. Воно існує тільки тому, що кожної хвилини дня і ночі нас може не стати. **ЩЕ СЬОГОДНІ ЗАБЕЗПЕЧИТЬСЯ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!**

Нема то як на Союзівці!
Осели
Українського Народного Союзу
в Кетскільських горах
біля міста
КЕРГОНЕСОН, Н. П.

П'ятниця, 8-го серпня:
під час застави буде вибір
„Кралі Тижня” — Союзівки
який теж відбуватиметься кожної п'ятниці
під час ЗАБАВ у серпні,
грав Оркестра „Союзівки” під кер. І. БІСКУП
співав ІРИНА БІСКУП і МАРУСЯ ШТИНЬ

Субота, 9-го серпня:
Іринея Жук (Монтреаль)
(фортепіано)
Тамара Ващук (Дітройт)
(сольспів)
Танцювальна Група
під проводом п-ні ІРЕНИ БІСКУП
Конферансьє:
ВОЛОДИМИР ГЕНТИШ
Після мистецької програми
ЗАБАВА З ТАНЦЯМИ
при звуках Оркестра „АМОР”
співав ІГОР РАКОВСЬКИЙ

Неділя, 10-го серпня:
Год. 11:15 ранку:
Богослуження
Год. 8:30 веч.:
„Маларські заковини”
Зустріч трьох мистців: ГНІЗДОВСЬКОГО, ГУЦАЛЮКА і КОЗАКА, попереджена виставкою їх картин.

ПОНЕДІЛОК:
Товариська прогулянка — звиджування околиці.
Після вечір: „Будьмо знайомі” — мистецька програма і забави.

ВІСТРОК:
Кіно.

СЕРЕДА:
Мистецька програма і аматорський вечір. Вечір молодих талантів. Забави з танцями при оркестрі „Союзівки” під кер. І. Біскупа.

ЧЕТВЕР:
БАТРА

Телефон Союзівки — (914) 626-5641

БУРХЛИВІ ЗАВОРУШЕННЯ В ПІВНІЧНИЙ ІРЛАНДІ

Уже від кількох днів відбуваються в Белфасті, в Північній Ірландії, криваві сутички між юрбами римо-католиків і протестантів. У висліді дводенних заворушень було понабито 100 осіб поранених. Арештовано 55 осіб. На фото: поліція йде розстрільною проти демонстрантів на вулицях Белфасту.

Союзівка на сторінках „Нью Йорк Таймс”-у

Нью Йорк. — „В Кергонсоні, в концертній залі, група молодих дівчат і хлопців, що приїхали на Союзівку, оселю Українського Народного Союзу, починають навчання української мови під наглядом: „І чужого научайся!” — свого не чурайся!”

Такими словами описує кореспондент „Нью Йорк Таймс”-а, Бернард Вейнрауб, у числі з 7 серпня ц. р. лекцію українознавства на цій виховно-відпочинковій оселі УНСоюзу, яка також у-

достоїлась попасти на сторінки цього великого щоденника. В репортажі, присвяченому ваканційному дозвілу в районі Кетскілл, Б. Вейнрауб, поміж іншими етнічними групами, вирізняє українців та їх репрезентативну оселю, Союзівку. Його статтю прикрашує фотографія працівниці канцелярії, 20-літньої Діани Сенсера, і напис при вході до баєти, що „басейн тільки для вжитку ресторванних гостей” — в українській і англійській мовах.

Кінцевий виступ Капелі Бандуристів

Після низки ювілейних концертів у Америці й Канаді, що мали величезний успіх, Капелі Бандуристів виступила й а о с танку 18 травня ц. р. в Дітроїті. І тут могла пригадати приказка: „Ніхто не може бути пророком у власній батьківщині”. Тут, де є постійний осідок Капелі й де її члени багато потрудилися, підготували багатий ювілейний репертуар, зала на 800 місць була в двох-третьох порожньою. Правда — громадяни Дітроїту вже раніше відзначили ювілей Капелі бенкетом і багатолюдним концертом. Але то був вечір для Капелі. Вона там виступала тільки з двома піснями, решту програми виконали ансамблі бандуристів з різних міст. Для свого Ювілейного концерту Капелі приготувала 18 пісень з майже нового репертуару. Отож 18 травня очікували капелі заповнену залу — і глибоко розчарувалися.

Програма Концерту складалася з пісень релігійних Веделі й Бортнянського та квіт „Через поле широкое” Гончарова, сольні П. Гончаренко; історичної „Битви під Котопом” Гр. Кітастого, сольні М. Мінського, П. Садковий і П. Пахолок, і з новітньої історії „Пісня про Тютюнника” Гр. Кітастого, сольні — П. Пахолок і О. Садковий; козацьких, любовних, народних, жартівливих та патріотично — ліричних пісень „Як давно” Гр. Кітастого, сольні М. Мінського.

Спинимося на піснях, що до них музику створив Гр. Кітастий: Сольно кобзаря виконав цим разом гість з Європи, де співав в операх, да він капелі М. Мінський. Могутнім баритоним, підтримуваним сценічними жестами, цей сольний переїхав найкращі сподівання. Те саме було з його сольом у „Як давно”. Хор з Мінським мучив повторити останню стрічку. В цьому зворушливому моменті вийшли представники Ліги Правосл. Молоді прикати св. Покрови, на чолі з М. Олександром, з китичкою і з Валеро Петруца з двома дівчатами з великим коштом світла, а згодом Сте-

фанія Буб, голова Окружної Ради СУЖА, і також за нею дві дівчинки внесли повний кіш квітів. Одна і друга пані виголосили подяку за славу 50-річчю праці Капелі для української пісні і за блискучий спільний виступ. Коші вручено знаменитому диригенту Гр. Кітастому, а букет — Петрові Кітастому за працю над Ансамблем Бандуристів при Лізі.

Після Концерту на запрошення Президії Ювіл. Комітету переїхали капелі з родинами до домівок Культ. Гром. Клубу на вечерю. Там вручено їм золоті відзнаки, зроблені за малюнком маестра Е. Козака (бандура на лавровому листку з „50”). Вручував їх сам голова Ювіл. Комітету Е. Козак і заст. голови Д. Черненко.

Капелі було 37 і кожен з них дещо сказав з цієї нагоди. Г. Кітастий дякував членів Капелі за вірність Капелі, М. Мінський, подякувавши за тепло, з яким його прийняли в Капелі, обіцяв приїхати знову до Америки зі своїм концертом в 25-річчя від дня, коли він почав співати українські пісні. Петро Гончаренко подякував Гр. Комітетові за його труд. Після того вручено членам президії срібні такі ж відзнаки. З Білого Дому від Р. М. Вуде, особисто секретарки президента, прийшов лист з подякою за надіслану туди Капелі Бандуристів ювілейну платівку.

В. Несторович

ПРОГРАМА ХАРКІВСЬКОЇ ФОРТЕЦІ
У міському історичному музеї Л. Шматко і П. Карась відтворили харківську фортецю середини 17-го століття, яка була військово-оборонним пунктом проти кримських татар. Картина і предметний план розповідають про повсякденне життя харків'ян у той час. На передньому плані стіни фортеці вистава башта, групи озброєних вершників. Тут же, біля стін, — хлібороби і ремісники ведуть торгівлю. („Культура і Життя”)

Найновіше видання Кооперативного Видавництва „ЧЕРВОНА КАЛІНА”
Володимир Галап
БАТЕРІЯ СМЕРТІ
Це книжка військового і громадського діяча. Світлина, військові малюнки-написи, автографів сотником Юхимом Вишневецьким, баталістичні кольорові образи Леоніда Перфецького прикрашують цю книжку. Мистецька обгортка Богдана Боженського. Словниці починаються Пісню Артилерії — слова і мелодія Романа Купчинського.

Ціна в м'якій оправі: \$5.00. Замовлення і належність (чеками або М. О.) слати на адресу:

“Svoboda”
83 Grand Street
Jersey City, N.J. 07303

СПОРТ

Редатор В. Сохан

КАЛЕНДАРЩЕ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛУБІВ

„Трибуна”, Філадельфія — „Чорноморська Січ”, Ньюарк, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбуваються в суботу, 9-го серпня 1969, о год. 6-й вечером на гринці Ля Саль Коледжу у Філадельфії.

Легкоатлетичні змагання за першість УСАК, 1969, року Легкоатлетичні змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади відбуваються в дні 23-го і 24-го серпня ц. р. на пластовій оселі Грэфтон біля Торонто. Змагання почнуться в суботу, 23-го серпня, о год. 10-й рано дефілядою учасників змагань в клубових одностроях із прапорами своїх товариств і піднесенням прапорів.

Змагання будуть проведені в таких вікових групах: Юначки і юняки до 15 років в конкуренції: біг 60 м., гірці 4x60 м., стрибок у височину, стрибок вдовжину, мет диском, мет ратичем і стусан кулею.

Юначки і юняки від 15 до 18 років у конкуренції: юначки — біг 60 м., гірці 4x60 м., стрибок у височину, стрибок вдовжину, мет диском, мет ратичем і стусан кулею; юняки — біг 100 м., гірці 4x100 м., бігні 400 м., і 800 м., стрибок у височину, стрибок вдовжину, стрибак з жердиною, мет диском, мет ратичем і стусан кулею.

Жінки і чоловіки понад 18 років у конкуренції: жінки — бігні 100 м., 400 м., гірці 4x100 м., стрибок у височину, стрибок вдовжину, мет диском, мет ратичем, стусан кулею; чоловіки — бігні 100 м., 400 м., 1,500 м., 3,000 м., гірці 4x100 і 4x400 м., стрибок у височину, стриб-

бок вдовжину, трискок, стрибок з жердиною, мет диском, мет ратичем і стусан кулею.

Рішальною датою про вік учасників (та їх припинення за віком до груп) в перший день змагань, тобто 23-го серпня 1969, змагання можуть рішитися брати участь в старших групах, але тоді вони втрачають право змагатися в акційові конкурсах в своїх вікових групах.

Зголошення до участі в змаганнях прийматиме до 21-го серпня п. о. Желтвай на адресу: Ukrainian Summer Camp „Stitch”, Grafton, Ont.

Оплата від змагання \$1.00 як внесове, та по \$4.00 як нічліг та прохачування на оселі. Провідником змагань буде о. Олександр Желтвай, а головним суддею п. Степан Маланчук.

— о —

„ТРИЗУБ” — „Ч. СІЧ” 1-3

Філадельфія, 26-го липня. — Змагання відбулися на гринці Ля Саль Коледжу у Філадельфії в припадності приблизно 300 глядачів. Гра проходила повільно внаслідок духоти та потертів на цьому теж рівень гри і емоційність зустрічі взагалі. Пішла початковою територією переваги „Тризуба” переважали „січовики” ініціативу та здобули ведення 2:0 ще до кінця першої половини. Стріляючи порі були: Еренст Поль з подачі Маріана Олексина і Олексина з карного удару за руку Тріна на карному полі. Треті ворота для „Ч. Січі” здобув Сіг з подачі Січлика на 65-й хвилині. Почесні ворота для „Тризуба” стрілив новобутний центр нападку Курц з подачі Пасака вже в останніх хвилинах зустрічі.

У 40-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

(Закінчення зі стор. 2-01)

них Землях, співпрацюючи бодай у ділянці між собою. І тут я черговий раз менем ПУН повторюю нашу готовність до великої дебати на цю тему з усіми політичними середовищами, громадськими центрами, Церквами, науковим світом.

Чи можемо ми, ось тут присутні, ефективно допомогти Красі? Можемо, якщо напружуватимемо себе так, як завжди напружувала ОУН, завдяки чому увійшла до історії. Ми, що носимо ім'я ОУН, співтворці її дії, співласники її слави, ми всі, що зв'язані з нею ідеологією чи співпрацею, мусимо підтримувати в собі і нашої діяльності цю настріву. На цьому шляху ми запалимо й дальших послідовників. Але... Але в залі тут в більшості люди — м'яко кажучи — середнього віку. Не один часом думаю, що вже втомлений, що вже „своє відробив”. Женьть від себе геть такі думки й такі слова виправдання. Людина до кінця життя мусить залишатися людяною, нею віку, в якому вільно худобити. Націоналіст до кінця життя

мусить залишатися націоналістом, а це означає — змагатися і потягати інших.

Людина слабка. Так її Бог створив. Але Творець в неї вдув душу безсмертну, дав їй свій образ, і його вона не сміє сквернити. А коли хтось вагається, нехай подумав про стражани Караванського, Сорочки, Запорицької. Кожен з нас зобов'язаний дбати про свою родину, але подумайте також про родину Діабі, Чорногола, Осадного, про незламного Заливаха, про моральні тортури Зваричевської! Це нехай дасть нам віру і силу, як рани Христа дали силу першим християнам вмирати на арені, в рани України давали силу наставити головні колісні, а нашим Дружам — гинути з усім хомом вдоволення від єдиного обов'язку.

Коротко кажучи — будемо націоналістами й поможемо всі перешкоди й зробимо дальший крок на шляху визволення нашої незламної Батьківщини — України.

(Кінець)

Ділимось сузізною вісткою з Привітальми та Знайомими, що в п'ятницю, 11-го липня 1969 р. відійшов у вічність на 81-му році життя

АНДРІЙ НЕГОВИЧ
бувший член Дирекції Повітового Союзу Кооперативів в Стріпо, член Меті УГА у Відні, член укр. культурних та економічних установ СРП/України.
ПОХОРОН відбувся в неділю, 13-го липня 1969 р. в Українській Католицькій Церкві св. Володимира Великого в Ютуса, Н. П. на парадальному цвинтарі.
Родина ВОЛКОВИЧ

В третю річницю смерті Дорогого і Незабутного Друга
БЛ. П. МИКОЛИ ЗАХАРОВИЧА КАРПІШНИЧА
складсько 25.00 доларів
на Український Вільний Академію Наук (УВАН)
Галина і Михайло ПАЛАМАРІ

ВИ НЕДАВНО ОДРУЖИЛИСЯ. ЧИ ПОДУМАЛИ ВИ, ЩО СТАНЕТИСЬ З ВАШОЮ ДРУЖИНОЮ, ЯКЩО ВАС НЕ СТАНЕ? НЕГАННО ЗАБЕЗПЕЧИТЬСЯ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

